

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag op het Hoogfeest van Pinksteren
wil ik met u natuurlijk graag eens gaan nadenken
over de Heilige Geest.

Weet u wat ik zo mooi vind?

In de Griekse grondtekst staat voor de Heilige Geest eigenlijk:

'De adem van God!'

Vindt u dat niet mooi?

'De adem van God!'

En zo gebeurt het dan ook in het evangelie van vandaag:

Eerst zegt Jezus:

'Ontvangt de Heilige Geest'.

Maar dan blaast Jezus ook werkelijk
over de leerlingen, de adem van God.

Geen plechtig gebed dus, maar echt blazen.

Ik zie dat dan ook altijd bijna voor mij:

Jezus, die echt zijn adem, de adem van God,
over de apostelen blaast.

Toen ik mij zo voorbereidde op deze Pinksterpreek
moest ik steeds aan het volgende denken:

Weet u, ons leven begint de eerste negen maanden
in de schoot van onze moeder.

En dan na die negen maanden worden wij geboren.

Maar die eerste negen maanden zijn ook heel belangrijk.

Maar wist u dat wij in die eerste negen maanden
nog niet zelf ademhalen?

Over adem gesproken!

Ons hartje klopt al wel.

Dat kun je op een echo ook zien.

En de moeder kan het soms ook wel horen of voelen.

Maar ademen doet de baby nog niet,
ook al heeft hij wel al zijn longetjes.

Maar hoe krijgt de baby dan zijn zuurstof?

Wel, door de navelstreng krijgt de baby via de moeder de nodige zuurstof.

Maar dan, als de baby geboren wordt,
dan wordt de navelstreng doorgeknipt.
En vanaf dat moment moet de baby dus ineens
met zijn eigen longetjes gaan ademhalen.
En dan is het ook ineens absoluut noodzakelijk
dat hij zelf gaat ademhalen.

Soms komen de longetjes nog even niet op gang.
En dan geeft de dokter een flinke tik,
waardoor de baby schrikt,
en dan begint hij toch ineens adem te halen.
'Te leven!'
Een kind is geboren en leeft!

Het doet mij allemaal een beetje denken
aan de leerlingen van Jezus.
Eerst waren zij drie jaar lang
de leerlingen van Jezus.
Bijna zoals een baby negen maanden
in de schoot van zijn moeder.
Ze ademden als het ware nog niet zelf,
maar ze leefden van alles wat Jezus hun leerde.
Ze volgden Jezus in al zijn doen en laten!

Maar dan nu in het evangelie van vandaag,
gaat Jezus terug naar zijn Vader in de hemel.
De navelstreng wordt als het ware doorgeknipt.
Nu moeten de leerlingen zelf gaan functioneren.
Zelf gaan ademhalen.
En nu blaast Jezus dus de Adem van God,
de Heilige Geest over de leerlingen.
En nu kunnen ze ineens zelf in- en uitademen.
'Leven!'
Wat een wonderlijk moment!
En hoe noodzakelijk!

Herinnert u zich nog de schepping van de eerste mens?
Op de zesde dag schiep God de mens.
Maar wat maakt de mens nu zo uniek?
Want op diezelfde dag, de zesde dag,
schiep God ook de dieren.
Maar wat maakt de mens dan toch zo uniek?
Wel, ik denk het volgende:
Natuurlijk ademen dieren en mensen allemaal hetzelfde.
Gewoon via hun longen.
Maar bij de mens staat er dan ook nog:
'Toen blies God de levensadem in de neus van de mens;
alzo werd de mens tot een levend wezen!'
Dat is toch net even iets anders.
God blaast zelf dus de levensadem in de neus van de mens!
Prachtig om je dat voor te stellen!
Net zoals Jezus dus de Heilige Geest, de levensadem van God,
nu over zijn leerlingen blaast.

Maar wat houdt dat voor ons in?
Wel, ik geloof dat Jezus ook aan ons
de Heilige Geest wil geven,
omdat Hij wil dat ook wij leren
om zelf adem te halen.
Zelf onze longen te gebruiken.
Hij geeft ons de adem Gods.
Maar wij moeten leren pompen!

Natuurlijk kunnen we heel veel leren in de kerk.
Net zoals de leerlingen van Jezus
de eerste drie jaar heel veel leerden van Jezus.
Maar er komt ook voor ons een moment
dat we zelf moeten gaan leren ademhalen.

Ik geef u een voorbeeldje.
In de kerk horen we de lezingen uit de Bijbel.
In de regel best moeilijk om zo maar te begrijpen.

En daarom mag ik proberen in de preek
de inhoud van die lezingen voor u
wat begrijpelijker te maken.

Overigens heb ik dat natuurlijk ook zelf moeten leren.
Maar goed, ik mag dat dan nu wel proberen.
Misschien wel zoals een moeder
de eerste negen maanden zuurstof geeft
aan haar baby in haar schoot!

Maar er moet een moment komen in ons leven,
dat we zelf de Bijbel willen begrijpen.
Dat we zelf willen gaan ademen.
Dat we zelf gaan zoeken naar:
'Wat zou God nou tot ons willen zeggen?'
Of nog persoonlijker:
'Wat zou God nou echt tot 'mij' willen zeggen?'
Want dat is pas echt 'leven'!

En weet u wat het mooie is,
om nog even in het beeld van een baby te blijven?
We hebben allemaal longetjes.
Daar ligt het niet aan.
Alleen moeten we wel leren onze eigen longetjes
te gaan gebruiken.
En daarvoor blaast Jezus dan ook
de Adem Gods, de Heilige Geest,
in onze longen.

Soms hebben we een tikje nodig.
Een crisis.
Zodat we het ineens uitroepen, uitschreeuwen:
'Help, God, help!'
En dan beginnen onze longetjes ineens te werken.
'Nood leert bidden.'
Maar nogmaals, het is volstrekt normaal
om zelf adem te halen!
En zelfs strikt noodzakelijk om echt te kunnen leven.

Kortom, ik hoop dat mijn preek u het verlangen geeft
om zelf adem te halen.

U hebt longen.

En Jezus blaas de adem Gods ook over u.

Daar ligt het allemaal niet aan!

Maar dus nu wel, zelf ademen.

Dat zal u enthousiast maken, vurig!

Zalig Pinksteren.